Wees gegroet, verheug u!
(2) PIËTA

Lezing

Bij het kruis van Jezus stonden zijn moeder en haar zus, en Maria, de vrouw van Klopas, en Maria van Magdala. Toen Jezus zijn moeder zag staan, en bij haar de leerling van wie Hij veel hield, zei Hij tegen zijn moeder: 'Vrouw, dat is uw zoon,' en daarna tegen de leerling: 'Dat is je moeder.' Vanaf dat moment nam die leerling haar bij zich in huis.

Joh 19,25-27 (NBV21)

Overweging

Op deze moederdag wil ik beginnen met een gedicht voor alle moeders en allen die moederen, bemoederen.

> Een moeder
> duurt langer dan je denkt.
> Al lang voorbij de schoot,
> voorbij het welterusten,
> voorbij je eerste lief,
> al dan niet verdriet,
> voorbij het zou-je-niet,
> voorbij je eerste kind
> en nog lang daarna
> blijft ze bemoederen.
> Want moeder,
> dat is een doewoord,
> Het zachtste wat er is.
>
> Uit 'Geen moeder te veel' – Geert De Kockere

Vorige week hoorden we hoe Maria de boodschap kreeg dat ze zwanger zou worden en een zoon zou baren, deze week staat ze op Golgotha bij zijn kruis. Het kan snel gaan in het leven… Maar zonder gekscheren, vandaag gaat het over het lijden van Maria. Kunnen we ons voorstellen hoe het voor haar geweest moet zijn om bij dat kruis te staan?
Het is wel meteen duidelijk dat ze er niet alleen stond: haar zus was bij haar en Maria, de vrouw van Klopas, en Maria van Magdala. Het Evangelie gaat verder: "Toen Jezus zijn moeder zag staan, en bij haar de leerling van wie Hij veel hield, zei Hij tegen zijn moeder: 'Vrouw, dat is uw zoon,' en daarna tegen de leerling: 'Dat is je moeder.' Vanaf dat moment nam die leerling haar bij zich in huis."
Ik weet niet hoe jullie dit horen, voor mij zit daar een oproep in, een oproep om er te zijn voor elkaar. Ook later bij de kruisafneming staat Maria er niet alleen voor. Ze is, als we naar het schilderij van Rubens kijken, omringd door Maria Magdalena en Maria, de vrouw van Klopas, en ook Jozef van Arimatea en Nicodemus zijn erbij.

Nicodemus was een farizeeër en lid van het Sanhedrin. In die Joodse Raad nam hij het op voor Jezus: “Onze wet veroordeelt iemand toch pas als hij gehoord is en als bekend is wat hij heeft gedaan?” (Joh. 7,51) Jozef van Arimatea was een vooraanstaand raadsheer en werd een discrete volgeling van Jezus. Hij stemde niet in met het besluit en de handelswijze van de raad (Lc. 23, 50-51 – Joh.19,38)

Toen ik enkele weken geleden hier mijn pijnlijk nieuws rond mijn oudste zoon deelde, dat hij in de gevangenis zit wegens het plegen van strafbare feiten waar ik het heel moeilijk mee heb, deed ik ook de oproep om waar te maken wat we in deze gemeenschap heel vaak bidden en zingen: er te zijn voor elkaar. Adrie bedankte me daar toen voor. Ik herhaal mijn oproep graag.
Het gaat hier echter niet over mij, noch over mijn zoon, ook al was dat de directe aanleiding om deze overweging op mij te nemen. Het gaat over alle leed dat hier gezien en ongezien binnenkomt en over hoe we daarmee omgaan.

De Ave, de Chaire die we in deze cyclus zingen, is voor mij, naast een begroeting (wees gegroet) en een uitnodiging tot vreugde (verheug u) ook een oproep om elkaar echt te zien. Te zien in vreugde en verdriet, in blijheid en in pijn.

Dit beeld is een actualisatie van de lijdende Maria. Het gaat heel duidelijk niet om Maria alleen, het gaat om het lijden van zoveel moeders. Moeders én vaders, mensen. Spontaan denk ik aan de papa van Margo, zoon van Anton, die zijn dochter ook zo in zijn armen had… Wat een pijn moet dat zijn… Ik denk ook aan de medegevangenen en medebezoekers die ik al ontmoette die niet zo’n netwerk als ik rijk ben rond zich weten, die er alleen voor staan… Hoe pijnlijk moet dat zijn… Ik denk aan mensen die de kracht van deze gemeenschap soms niet voelen… Wat een pijn moet dat doen…

Monique vertelde ons vorige week over wat een deugd de steun van een gemeenschap kan doen, ook Els bedankte daar onlangs voor en Anton en Els verwoordden ook hun dankbaarheid om het mee dragen van hun verdriet.

Straks zingen we na de stilte na deze overweging het lied Piëta dat je op het blaadje vindt. Geen paniek omdat je het nog niet kent, het is een eenvoudig lied. Een lied met een hele mooie boodschap, een lied van erkenning van lijden en oproep tot LEVEN. De erkenning van lijden is een eerste stap. Pijn moet niet weggemoffeld worden, ze mag er zijn, gewoon ZIJN zonder dat het daarom zwaar moet worden. Dan kan je echt leven…

Tot slot nu alvast een woordje over het slotlied. Wat er ook gebeure, wat er ook niet gebeurt, iedere dag toch weer het licht, het zo vriendelijke licht, iedere dag toch weer een dag om mens te zijn. Het is een tekst naar Hans Bouma en ik kreeg die cadeau via een kerstkaartje van de familie Verleye-Demetter. De tekst raakte me en ik vroeg Guido om er muziek op te zetten. Ook die raakte me. Ik zong het lied graag, het leefde in mij. En dan viel een maand later de hemel op mijn dak. Het lied kreeg nog meer betekenis, ik zing het nog liever. Want wat moet je als zoiets gebeurt? Bidden? Ik had eerlijk gezegd geen idee hoe… Gelukkig leerde ik dat zingen twee keer bidden is. En ook: zin geven? Zing even! Ik hoop dan ook dat we straks samen dat lied kunnen zingen als oproep en zegen om het licht te blijven zien, dat we voor elkaar dat licht mogen zijn én dat er mensen zijn die dat licht in ons blijven zien.
Amen. Chaire.

Mieke Feijtraij,
De Lier, Brugge, 10 mei 2026